

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jířiny Jislové a soudců Mgr. Štěpána Hnanička a JUDr. Renaty Polákové ve věci

žalobce: **Ing. Miroslav B.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem Mgr. Miroslavem Burgetem
sídlem Aloise Krále 1640/10, 796 01 Prostějov

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČ 00025429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
zastoupená Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o 5 099 734 Kč

k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. listopadu 2018, č. j. 31 C 196/2015-171,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v napadeném výroku o věci samé (I.) **mění** tak, že se žaloba o částku 224 000 Kč zamítá.
- II. Ve výroku o nákladech řízení České republiky se **mění** tak, že žalobce je povinen zaplatit České republice náklady řízení ve výši 4 950 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku na účet Obvodního soudu pro Prahu 2.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalované náklady řízení před soudy obou stupňů ve výši, která bude uvedena v písemném vyhotovení rozsudku do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění

1. Shora uvedeným rozsudkem soud prvního stupně rozhodl tak, že žalované uložil povinnost zaplatit žalobci 224 000 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku, žalobu ohledně částky 4 650 000 Kč zamítl a současně rozhodl o tom, že žalovaná je povinna zaplatit České republice na náhradu nákladů řízení státu částku ve výši 4 950 Kč na účet Obvodního soudu pro Prahu 2 do 15 dnů od právní moci rozsudku a konečně, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 53 759 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce. Takto rozhodl o žalobě, jíž se žalobce domáhal na žalované zaplacení náhrady škody ve výši 99 734 Kč a náhrady nemajetkové újmy ve výši 5 000 000 Kč, které měly žalobci vzniknout v souvislosti s trestním řízením vedeným u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 50 T 5/2011. Poukázal na to, že rozsudkem krajského soudu ze dne 18. 7. 2012, č. j. 50 T 5/2011-1700, byl žalobce uznán vinným ze spáchání zvláště závažného zločinu zpronevěry podle § 205 odst. 1, 5 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., tr. zákoníku, a byl mu uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce trvání šesti let, zákaz činnosti na dobu pěti let a dále byla žalobci uložena povinnost zaplatit poškozené společnosti KATR a.s. škodu ve výši 548 104,47 EUR (tj. 15 394 994,23 Kč). Rozsudek byl v důsledku odvolání účastníků usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 12. 12. 2012, č. j. 3 To 155/2012-1777, zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu. Ten po doplněném dokazování rozsudkem ze dne 11. 12. 2013, č. j. 50 T 5/2011-1940, žalobce podané obžaloby zprostil, odvolání státní zástupkyně bylo vrchním soudem zamítnuto. Žalobce zdůraznil, že úkony orgánů činných v trestním řízení byly vůči žalobci zahájeny již dne 28. 8. 2007, kdy byl žalobce obviněn policejním orgánem v Martině, ve Slovenské republice, když dle žalobce v dané věci není při zohlednění délky trestního řízení rozhodné, zda šlo o úkony trestního řízení vedené v České republice či nikoliv. Žalobci vznikla nezákonným trestním stíháním nejen škoda ve výši 99 734 Kč odpovídající vynaloženým nákladům za obhajobu, ale rovněž nemajetková újma, kterou vyčíslil ve výše uvedené částce. Několik let trvající trestní stíhání žalobce zásadně zasáhlo do osobního a profesního života. Hrozba uložení vysokého nepodmíněného trestu odnětí svobody společně s povinností nahradit škodu v likvidující výši přes 15 000 000 Kč působila frustraci a psychickou zátěž nejen žalobci, ale celé jeho rodině, především manželce a dětem. Mimořádně vysoké psychické napětí zcela jistě přispělo společně s věkem a celkovým zdravotním stavem k vážnému onemocnění manželky žalobce, která ještě v průběhu trestního řízení zemřela. Rovněž děti žalobce s ním již neudržují častý kontakt, žalobce přišel o přátele, především v místě bydliště, a byl tak zcela vyloučen ze společnosti. Vzhledem k tomu, že trestná činnost, která byla žalobci kladena za vinu, úzce souvisela s jeho podnikatelskými aktivitami, nenapravitelně utrpěla i žalobcova dobrá pověst a obchodní vztahy, žalobce byl tedy nucen podnikatelskou činnost ukončit a byl bez práce, jeho jediná společnost, jejíž byl jednatelem, skončila v insolvenční. Žalobce uvedené nároky uplatnil u žalované dne 29. 12. 2014, která však tyto nároky v šestiměsíční lhůtě neprojednala.
2. Žalována ve svém vyjádření k žalobě potvrdila, že u ní žalobce předběžně uplatnil svůj nárok, přičemž tomuto jeho nároku bylo částečně vyhověno, když konstatovala vydání nezákonného rozhodnutí a žalobci poskytla náhradu škody spočívající v nákladech na obhajobu ve výši 67 090 Kč a zadostiučinění ve výši 126 000 Kč.
3. Soud prvního stupně pro zpětvzetí zastavil žalobu ohledně požadavku žalobce na zaplacení částky 225 734 Kč odpovídající co do částky 99 734 Kč náhradě škody a co do částky 126 000 Kč náhradě požadované nemajetkové újmy. Předmětem řízení tak nadále zůstal nárok žalobce na náhradu nemajetkové újmy ve výši 4 874 000 Kč.
4. Soud prvního stupně na základě provedeného dokazování, a to zejména obsahu spisu krajského soudu sp. zn. 50 T 5/2011, jehož průběh konkrétně uvedl v odůvodnění svého rozsudku, dále

zprávy Nemocnice xxx ze dne 5. 4. 2012, výpovědi svědků, dcery a syna žalobce, jakož i ze znaleckého posudku ze dne 15. 12. 2017 vypracovaného MUDr. Wieslawem Strzondalou z oboru zdravotnictví – specializace xxx xxx a xxx xxx, jakož i výslechu tohoto znalce a s odkazem na ustanovení § 1, § 7 odst. 1, 2, § 26 a § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., jakož i související soudní judikatury dospěl k závěru, že odpovědnostní titul (nezákonné rozhodnutí) je v dané věci dán, žalobce byl, jak nutno dovodit z výsledku trestního stíhání, nezákonně trestně stíhán pro jednání, v němž orgány činné v trestním řízení spatřovaly výše označený trestný čin. V souvislosti s tvrzeným vznikem nemajetkové újmy soud poukázal na rozsudek NS ČR, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, jakož i rozsudek NS ČR sp. zn. 30 Cdo 2555/2010. Zaměřil proto, ve shodě se závěry učiněnými Nejvyšším soudem ve zmíněném rozsudku ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2001, pozornost na kritéria významná z hlediska vzniku a intenzity nemajetkové újmy způsobené žalobci nezákonným trestním stíháním, tedy na a) délku trestního stíhání, b) povahu trestní věci, c) dopady trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce, d) okolnosti, za nichž ke vzniku nemajetkové újmy u žalobce došlo. Uzavřel, že předmětné trestní stíhání žalobce trvalo od 20. 8. 2010 do 16. 7. 2014, tedy přibližně 3 roky a 11 měsíců. Zdůraznil, že při určení délky trestního stíhání zohlednil pouze dobu, kdy toto probíhalo před českými orgány, neboť pro účely zákona se trestní řízení považuje za zahájené okamžikem sdělení obvinění osobě podezřelé ze spáchání trestného činu, respektive v daném případě doručení opisu usnesení o zahájení trestního stíhání žalobci dne 20. 8. 2010. Rovněž podotkl, že i s ohledem na místní působnost zákona není při odškodnění možné vycházet z období, kdy trestní řízení probíhalo před cizími orgány. Poukázal na to, že byl stíhán pro spáchání zvláště závažného zločinu zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 5 písm. a) TZ, kdy byl ohrožen trestem odnětí svobody v délce trvání 5 až 10 let. Rozsudkem krajského soudu ze dne 18. 7. 2012, č. j. 50 T 5/2011-1700, byl žalobce uznán vinným a byl mu uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce trvání šesti let, zákaz činnosti na dobu pěti let a dále byla žalobci uložena povinnost zaplatit poškozené škodu ve výši 548 104,47 EUR. Pravomocně byl zproštěn obžaloby až dne 16. 7. 2014.

5. Co se týče dopadu trestního stíhání do žalobcovy osobnostní sféry, soud uzavřel, že žalobci vznikla nejen újma reprezentovaná jeho vlastními subjektivně pocity stresu, nejistoty a strachu z reálně hrozícího vysokého trestu a citelné náhrady škody, ale i újma na podkladě provedeného dokazování objektivizované povahy, představovaná zásahem do soukromého, rodinného i profesního života. Děti žalobce, shodně u soudu vypověděly, že v průběhu trestního řízení žalobce postupně ztrácel jejich důvěru a podporu a nakonec ani nevěřily, že je nevinný. Přesto, že nyní se situace do jisté míry zlepšila, po vydání odsuzujícího rozsudku s žalobcem téměř nekomunikovaly a nevidaly se. Z výpovědi syna J. vyplývá, že tento stále klade za vinu žalobci skutečnost, že manželka žalobce v průběhu trestního řízení snášela celou záležitost velmi špatně, měla problémy se spánkem, plakala, dokonce začala přemýšlet o rozvodu se žalobcem. Soud prvního stupně poukázal v souvislosti s manželkou žalobce na to, že ta v březnu 2012 vážně onemocněla, když jí byla diagnostikována xxx xxx xxx, manželka žalobce dne xxx, to je x měsíce po nepravomocném odsouzení žalobce, zemřela. Toto probíhající trestní řízení mělo nepochybně na psychickou pohodu manželky žalobce zřejmý vliv, když tato těžce snášela nejen svoji nemoc, ale i trest hrozící žalobci společně s vysokým odškodněním, které by mělo významný zásah do finanční sféry celé rodiny. Jak z vypracovaného znaleckého posudku, tak samotného výslechu znalce při jednání však jednoznačně vyplynulo, že prodělaný stres nemohl být příčinou xxx xxx xx, o čemž svědčí i skutečnost, že xxx xxx byl manželce žalobce diagnostikován již ve velmi pokročilém stadiu, kde lze předpokládat, že k xxx postižení došlo již před zahájením trestního stíhání žalobce. Rovněž přerušení léčby lze do jisté míry přisuzovat mnoha faktorům, jedním z nich samozřejmě mohlo být nepravomocné odsouzení žalobce a doposud jeví se bezvýchodná situace, v tomto případě však soud také odkázal na závěry znaleckého zkoumání, neboť manželka žalobce podstupovala již jen xxx léčbu, která měla sloužit ke zmírnění obtíží spojených s chorobou, ale naděje na vyléčení či zásadní prodloužení doby života již byla mizivá, kdy znalec označil jako dobu dožití v konkrétním případě statisticky na 6 až 9

měsíců od diagnózy. Soud dále pak uvěřil tvrzení žalobce a výpovědi svědků ohledně narušení i dalšího zázemí žalobce, neboť existence trestního řízení vedeného vůči žalobci pro takto rozsáhlou majetkovou trestnou činnost byla v okolí místě bydliště zřejmě obecně známá, což zasáhlo do mezilidských a společenských vztahů žalobce, jeho celé rodiny a dalšího blízkého okolí.

6. Soud prvního stupně uzavřel, že přiměřeným zadostiučiněním sloužícím ke zmírnění nemajetkové újmy vzniklé žalobci trestním stíháním se jeví částka celkem 350 000 Kč, uložil tedy žalované zaplatit žalobci ještě částku 224 000 Kč. Z povahy věci je totiž zřejmé, že úplné odčinění vzniklé újmy není již z povahy věci možné, a to jistě ani poskytnutím vyšší částky, než, kterou soud shledal dostačujícím odškodněním. Konkrétní výši přisouzené částky odůvodňují citelné dopady trestního stíhání do žalobcovy osobnostní sféry, který s ohledem k okolnostem se nacházel ve velmi těžké životní situaci, povaha trestní věci, kdy se žalobce mohl cítit ohrožen vysokým nepodmíněným trestem odnětí svobody a povinností nahradit poškozenému vysokou částku. Pokud jde o srovnatelnou judikaturu, žalovaná odkázala na řadu rozsudků, v jejichž případech soud přiznal odškodnění ve srovnatelné výši, ke které dospěla právě žalovaná, avšak soud prvního stupně je považuje v mnoha okolnostech za nepřiléhavé, neboť například žalobcům hrozil značně nižší trest, trestní stíhání mělo jiné dopady do sféry žalobců, než je v tomto případě, a podobně. Vycházel proto z vlastní činnosti jemu známé judikatury, a odkázal například na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 18. 11. 2015, č. j. 31 C 389/2014, kde rozsudkem bylo žalobci přiznáno přiměřené zadostiučinění ve výši 270 000 Kč (nad rámec žalované přiznaných 130 000 Kč), jakožto náhrady nemajetkové újmy plynoucí žalobci z nezákonného trestního stíhání. Žalobce byl trestně stíhán pro trestný čin pohlavního zneužití, a dále rozsudek téhož soudu č. j. 31 C 45/2016-67 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. 7. 2017, č. j. 51 Co 222/2017-89, kdy bylo žalobci přiznáno přiměřené zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání ve výši 250 000 Kč (nad rámec žalovanou přiznaných 100 000 Kč), když žalobce byl stíhán pro trestný čin pohlavního zneužití. Z uvedených důvodů pak rozhodl tak, jak výše uvedeno, když pro vyšší odškodnění žádného jiného důvodu neshledal. O nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 2 o. s. ř., když současně uložil žalované povinnost nahradit náklady státu.
7. Proti tomuto rozsudku podali odvolání oba účastníci, když řízení o odvolání žalobce ze dne 12. 3. 2019 bylo zastaveno, a toto rozhodnutí nabylo právní moci dnem 11. 5. 2019.
8. Žalovaná se svým odvoláním domáhala toho, aby odvolací soud změnil výrok I. napadeného rozsudku tak, že žaloba bude v konečném důsledku v plném rozsahu zamítnuta a žalované bude přiznána náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů. V obsáhlém odvolání zdůraznila, že v posuzované věci lze považovat za rozhodné skutečnosti to, že proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání dne 10. 1. 2011 pro zvláště závažný zločin zpronevěry podle § 206 odst. 1, 5 písm. a) TZ, žalobce byl obžaloby zproštěn na základě rozsudku Krajského soudu v Ostravě s právní mocí dne 16. 7. 2014, tj. trestní stíhání trvalo 42 měsíců. Žalobce byl ohrožen trestní sazbou 10 let, když v rozhodné době podnikal a byl doručen v osobním životě a délka trestního stíhání byla standardní. Žalovaná nespornuje, že žalobci náleží odškodnění újmy, která se z povahy věci vážena případ spojený s okolnostmi výše uvedenými, a žalovaná proto poskytla žalobci jako zadostiučinění částku odpovídající 3 000 Kč za měsíc trestního stíhání, která ve světle judikatury Evropského soudu pro lidská práva a konstantní rozhodovací praxe českých soudů odpovídá průběhům nezákonných trestních stíhání se závažnějšími okolnostmi a důsledky. Skutečnost, že odškodnění nemajetkové újmy v posuzované věci má být výrazně (až několika násobně) vyšší, dovodil soud prvního stupně od skutečnosti, že předmětné trestní stíhání významnou měrou zasáhlo do žalobcovy osobnostní sféry, který se s ohledem na okolnosti nacházel ve velmi těžké životní situaci, a to vše pak v době, kdy jeho manželka byla vážně nemocná a této chorobě v rozhodné době podlehla. Žalobce v řízení tvrdil, že jeho manželka vážně onemocněla v důsledku dotčeného trestního stíhání, avšak znaleckým posudkem bylo prokázáno, že nemoc manželky žalobce v příčinné souvislosti s trestním

řízením nebyla. Onemocnění a následná smrt blízké osoby je nepochybně tragickou a těžkou událostí pro každého. Žalovaná v tomto směru se žalobcem a jeho rodinu soucítí a vyjádřila lítost nad nastalou okolností v životě žalobce, avšak nemůže pochopitelně tuto skutečnost zohlednit při odškodňování nemajetkové újmy, když každopádně okolnosti rodinného života byly zohledněny v rámci poskytnutí jedné z nejvyšších částek zadostiučinění. Ovšem žalovaná nemůže přehlédnout, že soud prvního stupně prakticky nezohlednil výše uváděné srovnání rozhodnutí odvolacích soudů a navíc pro stanovení rozhodné částky použil závěry rozhodnutí, která se týká sexuální trestné činnosti, nikoliv majetkové (o kterou se jedná v posuzovaném případě), nemůže obstát. Dle žalované proto srovnání s dotčenými rozhodnutími Městského soudu v Praze č. j. 51 Co 222/2017-89 a Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 31 C 389/2014, není příhodné. Nabídla proto v odvolání jiná rozhodnutí, která mohou být srovnávána s předmětnou věcí. Jedná se např. o rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 39 Co 398/2009, 68 Co 286/2010, 23 Co 401/2010, 55 Co 227/2010, 51 Co 95/2011, 70 Co 105/2012, 51 Co 380/2013, 20 Co 365/2013, 54 Co 478/2013, 12 Co 122/2014, 19 Co 421/2014, 64 Co 257/2015, 15 Co 112/2015, 69 Co 443/2015, a dále KS Ostrava sp. zn. 8 Co 1010/2012 a KS České Budějovice sp. zn. 19 Co 751/2010.

9. Odvolací soud k odvolání žalované přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení jeho vydání předcházející (§ 212, § 212a o. s. ř.), a poté dospěl k závěru, že odvolání žalované je opodstatněné.
10. Soud prvního stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatečně skutkový podklad, provedené důkazy správně hodnotil ve smyslu ustanovení § 132 o. s. ř. a nepochybil ani v právním posouzení o tom, pokud při svém rozhodnutí vycházel z § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. (ve znění pozdějších předpisů, v tom, že pokud žalobce byl pravomocně zproštěn obžaloby, pak výše zadostiučinění musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují. Avšak soud prvního stupně v této souvislosti zvolil rozhodnutí, která se s předmětnou věcí v podstatných znacích neshoduje. V této souvislosti lze poukázat na rozhodnutí soudu prvního stupně, který nepovažoval žádná rozhodnutí nabízené žalovanou ke srovnávání jako odpovídající pro rozhodnutí v této věci, a naopak vycházel ze dvou případů, kdy však předmětem řízení byl trestný čin pohlavního zneužití, toto srovnání však nemůže obstát, neboť se jedná o zcela jinou právní kvalifikaci trestného činu. Je proto zcela nezbytné vycházet z těch řízení, která jsou obdobná, tak, jak již bylo uvedeno v rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 1138/2017, v němž zcela jasně bylo uvedeno, že výše zadostiučinění přiznaného podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. ve znění pozdějších předpisů na náhradu nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby nebo zastavením, musí odpovídat výši zadostiučinění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují. V konečném důsledku musí výše soudem přiznaného zadostiučinění odpovídat přiznaného zadostiučinění v případech, které se v podstatných znacích shodují. Výše přiznaného zadostiučinění by se nemělo bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišovat od zadostiučinění přiznaného v případě skutkově obdobném. Je tak vyloučeno za případ skutkově obdobný považovat případ, kde se jednalo o pohlavní zneužití. Za situace, kdy žalobce nenabídl soudu žádné rozhodnutí ke srovnání, odvolací soud se zabýval tím, zda rozhodnutí, které nabídla žalovaná, jsou ke srovnání odpovídající. Vycházel proto, že stěžejním rozhodnutím, jež stanoví rozhodná kritéria, které by soud měl zohlednit při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění za újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím o zahájení trestního stíhání, je v první řadě povaha trestního stíhání, kdy je nutno posuzovat výměru trestu, která za dotčený trestný čin hrozí, celková délka trestního stíhání a následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného. Odvolací soud je přesvědčen o tom, že ta rozhodnutí, která nabídla žalovaná ve svém odvolání, jsou srovnatelná s předmětem věc, a za situace, že výše přiznaného zadostiučinění by se nemělo odlišovat od zadostiučinění přiznaného v těchto obdobných věcech, které jsou výše označená, když zejména odkazuje na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn.

51 Co 95/2011, a to rozhodnutím ve věci rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 26 C 323/2009, kdy se jednalo o trestní stíhání pro trestný čin zpronevěry a byla přiznána částka za měsíc trestního stíhání ve výši 1 578 Kč, dále rozhodnutím Městského soudu v Praze sp. zn. 20 Co 365/2013 (ve spojení s rozhodnutím OS Praha 2 sp. zn. 15 C 290/2011), kdy se jednalo o trestní stíhání pro trestný čin podvodu s trestní sazbu až 12 let, přičemž i při zohlednění značné délky řízení i medializace byla přiznána částka za měsíc trestního stíhání 2 470 Kč. Dále rozhodnutím Městského soudu v Praze sp. zn. 64 Co 257/2015 ve spojení s rozhodnutím OS Praha 2 sp. zn. 12 C 19/2011, kdy se jednalo o trestní stíhání pro trestný čin podvodu, kdy došlo ke značné medializaci kauzy, bylo zasaženo do dobrého jména poškozené osoby a zásahu do psychického stavu poškozené osoby, přičemž přiznaná částka za měsíc trestního stíhání činila částku 1 750 Kč a konečně rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 15 Co 112/2015 ve spojení s OS Praha 2 sp. zn. 16 C 118/2013, kdy se jednalo o trestní stíhání pro trestný čin zvýhodňování věřitele, přičemž zdravotní dopady trestního stíhání si dokonce vyžádaly lékařský zásah a přiznaná částka byla za měsíc trestního stíhání 377 Kč. Dále pak odvolací soud poukazuje na rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 15 Co 395/2015, jímž tento soud ve vztahu k rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. března 2015, č. j. 11 C 19/2014-178, rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé zněl tak, že žalobu ohledně částky 150 000 Kč s příslušenstvím zamítl, když rozhodoval o nezákonném rozhodnutí v trestním řízení vedeného proti žalobci Okresním soudem ve Zlíně pod sp. zn. 3 T 82/2012-779 a byl jako vedoucí Územního odboru Znojmo Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, trestně stíhán pro přečin zneužití pravomoci úřední osoby spáchané formou spolupachatelství podle § 23 trestního zákona. Trestně stíhán byl od 20. 4. 2011 do 19. 3. 2013, kdy nezákonné trestní stíhání znamenalo zásadní a devastační zásah do jeho osobního života. Odvolací soud ve svém rozhodnutí uzavřel, že žalobci vznikla nemajetková újma způsobená nezákonným rozhodnutím, a zadostiučinění konstatování porušení práva se nejevilo jako dostačující a přiznal tak žalobci zadostiučinění ve výši 150 000 Kč. Právě uvedená rozhodnutí odvolací soud považuje za rozhodnutí, z nichž může vycházet při své úvaze o výši zadostiučinění, a v souladu s obecně sdílenou představou spravedlnosti i s ohledem na judikaturu vyšších soudů, dospěl k závěru, že výše nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím u žalobce představuje částku 126 000 Kč, kterou však již žalovaná žalobci uhradila. Akcentuje tak, že ve srovnání s výše označenými případy odvolací soud dospěl k závěru, že v souladu s obecně sdílenou představou spravedlnosti a s ohledem na specifiku osoby žalobce je přiměřeným zadostiučiněním částka 3 000 Kč měsíčně, tak jak uvedla žalovaná, a jelikož tato částka již byla žalobci vyplacena, je požadavek žalobce nedůvodný, a proto odvolací soud podle § 220 odst. 1 o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu v celém rozsahu zamítl, a proto odvolací soud podle § 220 odst. 1 o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé (I.) změnil tak, že žalobu i ohledně tam uvedených částky zamítl.

11. Za situace, když žalobce neměl ve věci před soudy obou stupňů žádný úspěch, došlo podle § 220 odst. 1 o. s. ř. i ke změně ve výroku o nákladech řízení České republiky (III.), a to tak, že podle úspěchu ve věci je povinen zaplatit tyto náklady žalobce (§ 142 odst. 1 o. s. ř.).
12. Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení vychází z toho, že ve věci měla plný úspěch žalovaná, a proto odvolací soud podle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. přiznal žalované náhradu nákladu řízení, a to ve výši 3 000 Kč za 10 úkonům podle § 151 odst. 3 o. s. ř.

Poučení

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně, avšak jen za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 1. října 2019

Mgr. Jiřina Jislová v. r.
předsedkyně senátu